

8464/1

חג כפול לנו, חג בחור חג: חמשים ושתיים שנה להסתדרות העובדים

העברים וחג עשרים וחמש שנה למדינת ישראל. שבח להסתדרות ושבחי שבחים לישראל.

~~ולא מלכות שנתה על עמי, ואלהינו קטנים ואלהינו גדולים. ללא חלוקה~~
מיחדת היא הסתדרות העובדים, העברים בתי העם היהודי שהעמידה פועל
עברי. לא העמידו פועל יהודי לא בריח=המועצות, לא ארצות=הברית ולא שום

מדינה ממדינות העולם כולו אלא ארץ-ישראל בלבד, וסימנו הסתדרות העובדים

העברים. זהו הניגוד הגדול שבין ארץ-ישראל לבין הגולה. הפועל העברי הוא

כוח העבודה שקבע החפתחות הישוב העברי, חחיית הלשון העברית, יצירת קיבוצים

ומושבים, בניינה של המדינה.

לא מקרה הוא שהעליתם בחג ההסתדרות את "בקץ הימים". לא אעלה הלכה,

לא אדרוש סמוכין מ"בקץ הימים" על הסתדרות העובדים, לא קשר פנימי שביניהם,

אלא אומר מעשה. באחת משנות השלושים הזמין ברל, זכרו לכרכה, לחוך ביחו את

ראשי ההסתדרות לשמוע קריאת "בקץ הימים". היה הבית מלא אנשים ואני קטאתי את

המחזה מראשו ועד ראשו. מכל האנשים ההם נשארו בחיים מעטים, מהם בן-גוריון,

ד. זכאי ונשיא המדינה זלמן שזר, רובשוב בימים ההם.

האנשים רובם ככולם היו אנשי ספרות ואוהבי ספרות עברית, אם היה זה

רמז או בילינסון או יבטאלי וכו', ובראש כולם ברל. על ברל היה רגיל ביאליק

לומר: כל זמן שהקוציראווי חי אין לחוש. עכשיו לא ברל ולא ביאליק כל-שכן

שיש לחוש.

בדורנו שהעם מתהווה והולך ותחליפים רבים מזומנים לו בחרכות ואמנות,

וסכנות רבות אורכות ~~ל~~ לאופיו ולדמותו, יותר מבתחילה חייבת ההסתדרות

ליתן דעתה על חיי הרוח בעם, על נכסי חרכות, סגולות ומעלות הנפש. העובד העברי

חייב לחיות באקלים חרכותי.

עכשיו שהעליתם בחג ההסתדרות את "בקץ הימים" חזרתם לראשיתכם, ושמא להכשרכם

~~ל~~ בחחילה, לדרככם ולטיגנון חייכם, לחיי רוח שבהם כל מהותכם וישותכם.

חג כפול לנו, חג בחורף חג: חמשים ושתיים שנה להסתדרות העובדים

העברים וחג עשרים וחמש שנה למדינת ישראל. ^{שבה להסתדרות ושכחי שבחים לישראל.}

~~מיוחדת היא הסתדרות העובדים העברים בחיי העם היהודי שהעמידה פועל עברי. לא העמידו פועל יהודי לא ברית-המועצות, לא ארצות-הברית ולא שום~~

מדינה ממדינות העולם כולו אלא ארץ-ישראל בלבד, וסימנו הסתדרות העובדים העברים. זהו הניגוד הגדול שבין ארץ-ישראל לבין הגולה. הפועל העברי הוא כוח העבודה שקבע התפתחות הישוב העברי, חחיית הלשון העברית, יצירת קיבוצים ומושבים, בניינה של המדינה.

לא מקרה הוא שהעלייתם בחג ההסתדרות את "בקץ הימים". לא אעלה הלכה, לא אדרוש סמוכין מ"בקץ הימים" על הסתדרות העובדים, לא קשר פנימי שביניהם, אלא אומר מעשה. באחת משנות השלושים הזמין ברל זכרו לברכה לחוך ביחו את ראשי ההסתדרות לשמוע קריאת "בקץ הימים". היה הבית מלא אנשים ואני קפאתי את המחזה מראשו ועד ראשו. מכל האנשים ההם נשארו בחיים מעטים, מהם בן-גוריון, ד. זכאי ונשיא המדינה זלמן שזר, רובשוב כימים ההם.

האנשים רובם ככולם היו אנשי ספרות ואוהבי ספרות עברית, אם היה זה רמז או בילינסון או יבנאלי וכו' וכראש כולם ברל. על ברל היה רגיל ביאליק לומר: כל זמן שהקוציראווי חי אין לחוש. עכשיו לא ברל ולא ביאליק כל-שכן שיש לחוש.

כדורנו שהעם מתהווה והולך ותחליפיים רבים מזומנים לו בתרבות ואמנות,

וסכנות רבות אורבות ~~ל~~ לאופיו ולדמותו, יותר מבתחילה חייבת ההסתדרות ליחן דעתה על חיי הרוח בעם, על נכסי תרבות, סגולות ומעלות הנפש. העובד העברי חייב לחיות באקלים תרבותי.

עכשיו שהעלייתם בחג ההסתדרות את "בקץ הימים" חזרתם לראשיתכם, ושמה להכשרכם

בתיחלה, לדרככם ולסיגנון חייכם, לחיי רוח שבהם כל מהותכם וישותכם.

[י"ג כסיו]

חג כפול לנו, חג בתוך חג: חמשים ושתיים שנה להסתדרות העובדים העבריים וחג עשרים וחמש שנה למדינת ישראל. שבח להסתדרות ושבחי שבחים לישראל. ישראל מצויינת בפועל העברי, וסימנו הסתדרות העובדים העבריים. שום מדינה בעולם, לא בריח=המועצות ולא ארצות=הברית, לא הצליחו להעמיד פועל יהודי, אלא ארץ=ישראל בלבד. זהו אחד הניגודים הגדולים שבין ארץ=ישראל לבין הגולה. הפועל העברי הוא כוח העבודה שקבע התפתחות הישוב העברי, תחיית הלשון העברית, יצירת קיבוצים ומושבים, בניינה של המדינה.

לא מקרה הוא שהעלייתם בחג ההסתדרות את "בקץ הימים". לא אעלה הלכה, לא אדרוש סמוכין מ"בקץ הימים" על הסתדרות העובדים, לא קשר פנימי שביניהם, אלא אומר מעשה. באחת משנות השלושים הזמין ברל, זכרו לברכה, לתוך ביתו את ראשי ההסתדרות לשמוע קריאת "בקץ הימים". היה הבית מלא אנשים ואני קראתי את המחזה מראשו ועד ראשו. מכל האנשים ההם נשארו בחיים מעטים, מהם בן=גוריון, ד. זכאי ונשיא המדינה זלמן שזר, רובשוב בימים ההם.

האנשים רובם ככולם היו אנשי ספרות ואוהבי ספרות עברית, אם היה זה רמז או בילינסון או יבנאלי וכו', ובראש כולם ברל. על ברל היה רגיל ביאליק לומר: כל זמן שהקוצ'ראווי ^{זלי} חי אין לחוש. עכשיו לא ברל ולא ביאליק כל=שכן שיש לחוש.

בדורנו שהעם מתהווה והולך ותחליפים רבים מזומנים לו בתרבות ובאמנות, וסכנות רבות אורבות לאופיו ולדמותו, יותר מבתחילה חייבת ההסתדרות ליתן דעתה על חיי הרוח בעם, על נכסי תרבות, סגולות ומעלות הנפש. העובד העברי חייב לחיות באקלים תרבותי.

עכשיו שהעלייתם בחג ההסתדרות את "בקץ הימים" חזרתם לראשיהכם, ושמתם להכשרכם בתחילה, לדרככם ולסיגנון חייכם, לחיי רוח שבהם כל מהותכם וישותכם.

חיים הזו

צברוק באסיבה לאחר הצגת "בקץ הימים" בחיפה
 ה"ח שבט תש"ג, 21 ביולי 1973, (צברוק אמר=19)